

ZŮSTANU S TEBOU

EVA PAŘÍKOVÁ

Eva Paříková

ZŮSTANU S TEBOU

1. KAPITOLA

Ticho ruší pouze tikot hodin. Ležím na pohovce a snažím se na nic nemyslet. Ono se to lehce řekne, ale hůř dělá. Na nic nemyslet. Tečka. Ale přece jen se myšlenky klubou ven a chtějí zaměstnat moji mysl. Za chvíli přijde Kubík s paní Vomáčkovou a bude po sestě.

Kubíkovi jsou skoro čtyři roky. Někdy je jako čertík, jindy jako andílek. Nejlepší jsou jeho otázky typu: „Jo? A proč?“ Občas mi z něj jde hlava kolem, ale jsem moc ráda, že ho mám. Bez něj bych to nezvládla. Je to jediný, co mi po Ondrovi zbylo. Povzdychnu si a mám co dělat, abych se nerozbrečela. Raději vstanu a postavím vodu na čaj, nakrájím čerstvě upečenou buchtu. Pustím si k tomu rádio a propěvuju si, abych zahнала smutné myšlenky. Postavím se k oknu a zahledím se na silnici před domem. Kolem projde paní Malečková se svým malým ratlíkem. Vždycky ho je slyšet na míle daleko. I když je to menší pejsek, hlas má pronikavý. Vidět ho není, ale slyšet snad vždy. O kousek dál zastaví pěkné modré auto a z něj vystoupí mladík, který je oblečený v hezky padnoucím obleku. Oběhne auto, aby otevřel dveře u spolujezdce, kterými vystoupí pěkně upravená menší blondýnka. Má na sobě černé, třpytivé šaty. Oba vypadají, jako by šli na nějaký ples. Kluk ji doprovodí k protějšímu domu a políbí ji na rty. Postesknu si a přistihnu se, že jim závidím. Já tohle už skoro dva roky

nezažila, naposled s Ondrou. Vrátím se myšlenkami do reality. Z rádia se linou slova písničky:

*Celý den, celou noc jsem mu psal,
že mu neodpustím.
To nic, které mi doma zbylo,
to ticho, co by se do stěn vrylo...*

Richard Krajčo zpívá krásně, ale tato písnička mi moc na náladě nepřidá. Mám z ní husí kůži, raději rádio vypnu. Z přemýšlení mě vytrhne zvuk zvonku, konečně jsou tady.

„Mami, maminko,“ vběhne Kubík do předsíně jako velká voda. Sotva si sundá boty, už mě objímá.

„Já jsem viděl obrovského tygra.“ Roztáhne ruce, aby mi ukázal, jak byl velký.

„A kde?“

„Byli jsme tady.“ Vytáhne knížku se zvířátky ze zoo.

Usměju se na něho a pohladím ho po vlasech.

„Dáte si se mnou čaj, paní Vomáčková?“

„Jistě, ráda. Pokud nebudu obtěžovat.“

„Nebudete, pojd'te dál,“ pozvu ji do kuchyně.

„Co jste dnes podnikli?“

„Vzala jsem Kubíka do zoo. Sice nám dnes počasí moc nepřálo, ale užili jsme si to.“

„Tak to je fajn. Nabídněte si,“ ukážu na talíř plný buchet.

„Chtěla jsem se zeptat... Budete mě potřebovat na hlídání i v pátek?“

„Ne, děkuji. Já jsem to dnes vše zvládla, práci už jsem odeslala. Takže budu mít volno.“

„To jsem ráda, víte, dcera maturovala a v pátek mají slavnostní vyřazování.“

„V pořádku, já bych si když tak hlídání domluvila s našima nebo s Kamilou. Na vyřazování chybět nemůžete.“ Vzpomenu si na dívku a mladíka, které jsem viděla z okna. Tak ta dvojice na ulici byli maturanti, proto to společenské oblečení.

„Mamí?“ vykoukne ze dveří svého pokoje Kuba.

„Ano?“

„Můžu si vzít taky buchtu?“ Přejde ke stolu a nakukuje na talíř.

„No jistě, proto jsem ji pekla.“

„Já si ji vezmu do pokoje. Chci si prohlížet tu knížku se zvířátky.“

„Počkej, dám ti ji na talířek.“

Kuba netrpělivě přešlapuje na místě. „Copak jsi netrpělivý?“

„Nejsem,“ odpoví mi.

Podám mu talířek a už běží do pokojíku.

„Je to hodný kluk a šikovný.“

„Já vím, jsem ráda, že ho mám. Občas to je těžké, ale spolu to zvládneme. A jak dcera odmaturovala?“ převedu řeč na jiné téma.

„Moc dobře, měla dvě dvojky a jinak jedničky.“

„Půjde někam na vysokou?“

„Na podzim nastupuje na Masarykovu univerzitu v Brně. Obor si dala Učitelství pro mateřské školy. Má to na tři roky. Pak se uvidí. Chtěla by se dostat k malým dětem do školky.“

„Tak to je dobrá, věnovat se tolika dětem. Mně kolikrát stačí ten můj čertík. Ale zase když ji to bude bavit, proč ne. Myslím, že si vybrala dobře.“

„Ona má děti ráda.“

„Tak já jí někdy půjčím Kubíka, aby si to vyzkoušela.“

„S ním by to měla moc jednoduché, on je hodný.“

„Já vím, je hodně po tátovi.“

„No jo, nemáte to lehké. Ale jste mladá, máte život před sebou.“

„Já vím, naši mi to taky říkají.“

„Hlavně, že je chlapec v pořádku, ostatní se dá vždycky nějak zvládnout.“

To má pravdu, ale i tak je to někdy těžké. Kubovi chybí táta a mně zase partner. Byli jsme spolu dlouho, měli jsme se brát. Snažím se zatlačit slzy, postavím se a začnu uklízet věci ze stolu. Paní Vomáčková se zvedá.

„Děkuji za občerstvení. Kdy se mám zastavit?“

„Momentálně nevím. Vzhledem k tomu, že jsem práci udělala s předstihem, tak budu mít teď volněji. Dala bych vám vědět.“

„Dobře, počkám, až se mi ozvete.“

Doprovodím ji ke dveřím a rozloučíme se.

Cestou zpátky nakouknu do dětského pokojíčku. Kubík sedí na koberci a hraje si se zvířátky, okolí nevnímá. Vejdu k němu do pokoje a sednu si na postel. Vtom mě zaregistruje a oči se mu rozzáří.

„Podívej se.“ Přijde ke mně a ukazuje mi žirafu. „Tuhle jsem viděl v zoo. A byla moc vysoká, ještě vyšší než já. A koukala po mně.“

„Užil sis to?“

„Jo, bylo to prima. Příště musíme vyrazit spolu.“

„Určitě, práci už mám hotovou, tak můžeme něco podniknout. Co třeba zajít do herničky s tetou Kamilou a Danem?“

„Jó!“ vykřikne a začne jásat.

„Tak já se s tetou domluvím a dám ti vědět.“

Obejme mě a dá mi pusku na tvář. „Ty jsi moje milovaná maminka.“

Odemknu mobil, najedu na zprávy a začnu psát Kamči.

AHOJ KAMČO, CO MÁŠ V PLÁNU V PŘÍŠTÍCH PÁR DNECH? ZAJDEME S KLUKY DO KAVÁRNY S HERNIČKOU?

Ani se nenaději a už mi mobil hlásí příchozí zprávu. Kamila je ale rychlá.

AHOJ KÁŤO, MŮŽEME V PÁTEK ODPOLEDNE. AŽ BUDEŠ MÍT ČAS, PŘIJĎ NA FACEBOOK, PROBEREME TO.

„Kubíku, tak teta bude moct v pátek.“

„Až v pátek?“ Posmutní.

„Vždyť to je za chvíli. Dvakrát se vyspíš a uvidíš Dana.“

„To je dlouho.“

„Neboj, uteče to a pak se vyřádíte. Zaježdíme si?“ ukážu na autodráhu. Oči se mu rozsvítí a hned mi podává ovladač.

„Vezmi si tohle žlutý auto, já to modrý.“

„Dobře a dáme si závody?“

„Jo!“ vypískne radostí.

Večer lehnu s notebookem do postele, přihlásím se na seznamku a Facebook. Na Facebooku svítí Kamila online, najedu na zprávy, abych ji pozdravila. Mezitím se mi načte seznamka.

„Ahoj Kát'o,“ pozdraví mě Kamča.

„Ahoj. Jak se vede?“

„Docela dobrý, měla jsem toho teď hodně, ale v pátek budu mít konečně volno, tak vyrazíme na to kafčo. Kluci se vyblbnou a my aspoň pokecáme. Dlouho jsme se neviděly.“

„A kdy budeš mít čas? Nám to je vcelku jedno. Já mám práci hotovou, takže mám oddych.“

„Tak někdy odpoledne? Kolem třetí?“

„Ok, budu s tím počítat.“

Najedu zpátky na stránky seznamky, přihlásím se. V okně zpráv se dozvím, že se po mně někdo shání. Otevřu příchozí zprávu, která je od uživatele s přezdívkou Tygr.

„Milá Catwoman, velmi jsi mě zaujala a rád bych se s Tebou seznámil. Zajdeme na kávu?“

Najedu na jeho profil, abych zjistila, o koho se jedná. Moc toho o sobě nepíše. Jediné, co se dozvím, že je také z Hradiště, je mu třicet a je svobodný. Potom zde má napsané názvy skupin, které poslouchá, co čte a že rád cestuje. Miluje motorky a rychlá auta. Jeho oblíbená destinace je Mallorca. Ve fotoalbu potom najdu fotky od moře, pár snímků z Brna a taky tu má nějakého psa. A celé album motorek. Jeho foto bohužel nikde nenajdu. Najedu zpět na zprávy, abych mu odepsala. Píše bez chyb, tak jsem na něj zvědavá.

„Ahoj Tygře, můžeme. A kdy se Ti to hodí? Odkud jsi?“ zeptám se, i když to vím.

Jen co to odešlu, už svítí Tygr online. Najedu zpět na Facebook a podívám se, zda nepsala Kamila. Psala a doslova mě zahltila zprávami a poslední z nich je se spoustou otazníků, kdy se ptá, proč nereaguju. Napíšu jí popravdě, že jsem koukala na seznamku. Stejně to byl její nápad, abych se tam přihlásila a s někým se seznámila. Ono se jí to radí, ale Ondra byl jen jeden. Překliknu zpět, abych si přečetla příchozí zprávu od Tygra.

„Jsem z Hradiště jako ty. Měl bych čas v sobotu odpoledne, může být? Sejdeme se ve dvě v kavárně na náměstí?“

Najedu zpátky na Facebook a napíšu Kamile.

„Chce se mnou schůzku v sobotu ve dvě. Nemám hlídání Kubíka. Co s tím?“

„Přived' ho k nám, já pohlídám oba kluky. A až pak přijdeš, tak budeš vyprávět.“

„Dík, seš hodná. Akorát nevím, zda se mi tam chce.“

„Chce a nediskutuj. Přece nebudeš pořád sama. Ondra se nevrátí. A uvidíš, když tenhle bude příšernej, tak odejít můžeš vždycky.“

„Máš pravdu. Já mu jdu tedy napsat.“

Otevřu znovu chat a Tygrovi schůzku potvrdím. Nemám z toho dobrý pocit, připadám si, jako bych Ondru podváděla. Povzdychnu si nahlas a raději se odhlásím. Kamile ještě napíšu, že si vše řekneme v pátek, a notebook vypnu a odložím ho na stůl. Vrátím se do postele a vzpomínám na Ondru. Vybaví se mi, jak mě požádal o ruku. Vyrazili jsme spolu do kina na romantický film, po něm jsme šli na večeři. Objednal šampaňské a v mé skleničce byl na dně zlatý prstýnek osázený drobnými kamínky. Vyvalila jsem na něj oči, protože jsem to nečekala. Ondra vytáhl pugét rudých růží, klekl si a zeptal se, jestli si ho vezmu. Byla jsem v šoku, lidi po nás koukali. Vzdychnu. Jediný, co mi po něm zůstalo, je Kubík a onen prstýnek, který zdobí moji ruku. Vybaví se mi slova písničky od Milana Peroutky.

Mávám na druhý břeh všem zbloudilým duším.

Já bych si přál, abys tam stál a na vteřinu být ve tvém stínu...

2. KAPITOLA

V kavárně naštěstí moc lidí není, takže sedíme u stolku, co je nejbližší k herničce.

„Povídej, co jsi zjistila o tom Tygrovi?“ vyzvídá Kamila, sotva si objednáme kávu. Kluci si hrají v herně a my si můžeme v klidu promluvit.

„Nic moc zajímavého. Fotku nemám žádnou.“

„Ani ti ji neposlal?“ skáče mi do řeči.

„Ne.“

„A chtěla jsi ji po něm?“

„No sice jsem nad tím přemýšlela, ale přišlo mi to blbý. On moji fotku taky nemá a dávat mu ji se mi nechce. Bude to takové překvapení. Navíc, co když se mi nebude líbit? Aspoň se pak můžu vypařit.“

„Jako že by sis ho nejdřív prohlídla, a když se ti nebude zdát, tak zmizíš?“

„Tak nějak. Co když to bude nějaký slizoun?“

„Nebo to bude fešák,“ doplní mě.

„O tom dost pochybuju, fešáci na seznamku nechodí. Ti jsou stejně z devadesáti procent zadaní.“

„Nebo teplouši.“

„No nebo. Vidíš.“

„Ale neházej flintu do žita, uvidíš zítra.“

„Stejně ti Dana závidím.“

„Hele, jak kdy, jo? Jako se všema chlapama. Ale zase je fakt, že jsem ráda, že ho mám. A neboj, taky toho pravýho najdeš.“

„Kéž by, asi stárnu nebo nevím. Navíc, kdo by chtěl matku s dítětem? Hlavně mám obavy, že už jsem ho našla, ale potom ztratila. No a jinej, ten pravej už asi nebude.“

„Blbost. Ten pravej by ho měl rád jako vlastního. Kubík je hodnej a moc šikovnej kluk. Do něho by se zamiloval každej. Já vím, Ondra byl ten nej, co? Slušelo vám to a skvěle jste se k sobě hodili.“

To mě teda potěšila. Všechno to vím, ale Ondru mi to nevrátí. „Kubík je hodně podobnej Ondrovi. Nejen vzhledem, ale i povahou.“

„Nesmutni, však bude dobře. To nejhorší máš za sebou. Teď začneš znovu. Vlastně začnete. Kuba bude mít novýho tátu a ty partnera a kdoví, třeba jednou manžela. No a pak může mít i dítě s tebou, ne? A konec smutku, život máme před sebou. Zítra ti Kubíka pohlídám, Daník se těší, až si s Kubou vyhrajou. Musí mu ukázat nové hračky. Přijeli příbuzní z Rakouska, dovezli mu nějaké nové. O Vánocích se k nám nedostali, tak to měl jako opožděný dárek od Ježíška. A až přijdeš, tak mi povyprávíš co a jak.“

„A co Dan? Říkala jsi mu něco?“

„Myslíš o tom, že máš rande? Jo, o tom ví, ale chápe to. Sice byl Ondrův nejlepšší kámoš, ale sám říká, že bys neměla zůstat sama. Jinak zítra nebude doma, jde někam na melouch a přijde až někdy večer.“

„Já dojdu kolem jedny hodiny, chvíli se zdržím u vás, abych Kubíkovi hned nezdrhla, a pak vyrazím.“

„No nezníš nějak nadšeně.“

„A ty se mi divíš? Nevím, do čeho jdu. Poslední rande jsem měla s Ondrou před deseti lety.“

„Páni!“ vykřikne a já se na ni káravě podívám. Měla by se ztišit. Nejsme v kavárně sami.

„Tak se mi nediv.“

Zamyslí se. „Však já na tom nejsem o moc líp. Já byla na rande naposled s Danielem před deseti lety.“

„Tak vidíš.“ zasměje se.

„Vidíš, takhle se mi líbíš. Když se směješ. Jo holka, letí to. A docela jsem zvědavá na toho tvýho Tygra. A víš vlastně, jak se jmenuje?“

„Ne, on moje jméno taky nezná. Nějak jsme se o tom nebavili.“

„To není důležitý, uvidíš zítra.“

Venku se začíná konečně dělat jarní počasí. Sluníčko svítí do bytu a já přešlapuju před skříní. Co si tak mám vzít na sebe? Postupně to vytahuju ven. Šaty? Hm, to je asi blbý. Zase se tak neznáme. Kalhoty nebo sukni? Z přemýšlení mě vytrhne Kubík, který přiběhne do ložnice. A začne si oblečení taky prohlížet.

„A co si vezmeš? To máš rande? A to budu mít novýho tatínka? Ale já už přeci jednoho mám a mám ho rád.“ Zkrabatí čelo a zahodí halenku, kterou držel v ruce. „Ty už jsi na něj zapomněla?“ A podívá se na mě tím svým zamyšleným pohledem.

„Nezapomněla jsem na něj. Jenže tu s námi není a já nechci být sama. Měl bys kamaráda.“ Pohládím ho.

„A co když se mi nebude líbit?“

„Proto si ho nejdřív prohlídnu já a pak se uvidí. Třeba se nebude líbit ani mně.“

„No tak jo,“ rezignuje a dál si prohlíží moje oblečení.

Nakonec zvolím černou sukni a k ní červený roláček. Protože nemá rukávy, vytáhnu krátký černý svetřík na knoflíky.

„Tobě to sluší. Budeš kočka,“ prohlíží si mě Kubík.

„Běž se vypravit, já ještě musím do koupelny,“ vyšoupnu ho z ložnice. Jak ho znám, začne si plnit batůžek všemi možnými hračkami. V koupelně se prohlídnu ve velkém zrcadle. Tak děvče, co s tebou? Pomyslím si. Udělám si lehký make-up, kaštanové oči obtáhnu černou tužkou a řasy zvýrazním řasenkou. Svě dlouhé havraní vlasy natočím kulmou a lehce přelakuju. Tak, to by šlo. Pokusím se o úsměv.

„Kubíku, půjdeme,“ křiknu ke dveřím do dětského pokoje. Když se nikdo neozývá, tak tam nakouknu a málem mě trefí.

„To myslíš vážně?“ zeptám se ho.

„Musím to všechno Danovi ukázat.“

„Nebude lepší ho pozvat na návštěvu než to tam všechno táhnout?“

Myslela jsem, že si sbalí pouze svůj batůžek. Ale to jsem se spletla. On si sbalil nejen batůžek, ale někde vytáhl cestovku a snažil se vzít snad všechny hračky, co má.

„A některé hračky už přece viděl.“

„To jo, ale přece je tu nenechám. Bylo by jim smutno.“

Nervózně se podívám na hodinky. „Vezmi si prosím pár věcí do batůžku a půjdeme. Teta s Danem nás čekají,“ snažím se ho popohnat.

„No jo,“ zabručí a čapne malý batůžek s autama. „Ahoj!“ zamává na ostatní hračky.

„Tak, jsi připravená?“ přivítá mě mezi dveřmi.

„V rámci možností.“

Vejdu do předsíně, kluci mezitím zmizí v pokojíku.

„Dáš si něco na pití?“

„Stačí voda, dík.“

„Co něco ostřejšího?“

„Myslíš jako na kuráž?“

„To taky. Na povzbuzení.“

„Tak jediné něco ne moc silného.“

„Co třeba slivovici?“

„Hele, myslela jsem něco slabého.“

„Však ano, slabá ona je. Má nějakých padesát procent,“ směje se.

„Chceš, aby to se mnou seklo hned?“

„Tak raději až potom. Co kdyby to byl fešák a kvůli mně bys o něj přišla? To si nemůžu vzít na triko.“

„Ha ha,“ zasměju se ironicky.

„No no, žádné negace tu nechci slyšet. Mám tu akorát teda vodku nebo zelenou. Jo a griotku nebo rum.“

„Prej akorát. Tak mi dej panáka zelený.“

„Rozkaz, šéfová,“ směje se.

„Ty máš nějakou dobrou náladu.“

„Musím tě nějak rozveselit. Přece nepůjdeš na rande jako kyselá okurka.“

„Jestli to bude děsný rande, tak klidně ta okurka budu.“

„Na,“ postaví přede mě velkého panáka zelené.

„Hele, to je stejně zelené jako ta okurka.“

„Koukám, že humor tě neopustil,“ mrkne na mě. „To je dobře. Takže...“ zamyslí se. „Ať ti to dobře dopadne.“

Vyprsknu smíchy.

„No no. Něco se ti nezdá?“

„To je, jako bych šla dělat nějaké zkoušky nebo pohovor.“

„A co jsem ti teda měla popřát.“

„Hele, já nevím,“ směju se. „Tohle mě ale pobavilo. I když asi máš pravdu...“ Odmlčím se.

„Ještě do druhé nohy, ať nepajdáš a dorazíš tam.“ Sotva jsem dopila jednoho panáka, už mi dolívá.

„Spíš abych tam vůbec došla. A ten je fakt poslední.“ Hodím ho do sebe na ex.

„Teda, já nestačím zírat.“

„Budu muset vyrazit.“

„Hodně štěstí, Káťo. Ať vypadá slušně!“

„Dík, snad to nebude nějaký exot nebo úchyl.“

„Proto máte schůzku mezi lidma, aby ti nic neudělal. To by si netroufl. A pokud by se ti nezdál, hlavně s ním neodcházej.“

„Jasný. Tak já jdu.“

„Mazej, pak budeš vyprávět.“ Div mě nevykopne.

„Neměla bych se...“

„Ne, neměla. Nestíháš. Já se o něj postarám.“ A zabouchne mi před nosem.

„To je jednání toto.“

Dveře se otevrou a v nich stojí vysmátá Kamila. „Říkalas něco?“

„Ne, radši ne. Tak čau.“ Vlezu do výtahu, zmáčknu nulu a vyrazím směr rande. Ušklíbnu se. Ta seznamka byl blbý nápad, ale co nadělám.

Když se přibližuju ke kavárně, začnu zpomalovat. Nějak se mi tam nechce. Nejraději bych vzala nohy na ramena a utíkala pryč. Nebo se někam schovala a sledovala, kdo vchází dovnitř, a hezky ho okoukla z dálky. Rozhlídnu se okolo. Jenže nevím, kam bych se schovala, žádný strom, sloup, za kterým bych počkala, tu není. A navíc by mi to bylo trapné. Co kdyby mě někdo viděl? Asi už stárnu, povzdychnu si. Rande přes internet jsem snad měla jen jednou v patnácti. Ani nevím, proč jsem tady. Jo, vlastně vím, abych se seznámila s novým mužem. Třeba budoucím partnerem. Před dveřmi se zhluboka nadechnu a otevřu je. V kavárně moc lidí našťestí není, tak se mi ho snad podaří identifikovat. Rozhlédnu se po místnosti. Vzadu sedí rodinka s malými dětmi. Vpravo pak dvě mladé holky. Pohled mi sklouzne na mladého kluka, který sedí u okna, před sebou má hrnek s kávou a džbáněk s vodou. Prohlídnu si ho a musím uznat, že mu to sekne. Na sobě má bílou košili s jemnými modrými vzorky. Hnědé vlasy má po boku střižené na krátko, nahoře pak jsou o něco delší. Ofinu má načesanou na stranu a lehce mu padá do očí. Vydám se

nejistě jeho směrem. Kluk mě zaregistruje a prohlídne si mě. Přijdu k němu blíž, usměju se na něj.

„Ahoj, ty jsi Tygr?“ pozdravím ho s nesmělým úsměvem.

Kluk vypadá překvapeně, pak se na mě doširoka usměje. „Vypadám tak?“ Zadívá se mi do očí a já mohu zjistit, že je má nádherně modré.

„No...“ zakoktám a hledám správná slova jako odpověď. Nakonec to na něj vybalím. „Mám tu mít schůzku s klukem, se kterým jsem se seznámila přes internet. Říká si Tygr.“

„Aha, rozumím. Tak to tě ale zklam, Tygr nejsem.“

Zrudnu. Víc ztrapnit jsem se nemohla. Vysoukám ze sebe omluvu a sednu si k prázdnému stolu, co nejdál od něho. Nenápadně po něm pokukuju. Škoda, že to není on. Teď musím čekat na pravého Tygra. Objednám si kávu a kouknu na hodiny. Přišla jsem brzy, takže má stále ještě čas. Nenechá mě však dlouho čekat. Do dveří vstoupí mladý muž v černých kožených kalhotách, bílém tričku, černé kožené bundě. Na nohou má vysoké boty. Dlouhé blond vlasy má v culíku, rozhlídne se a vydá se mým směrem.

„Čau, čekáš na mě?“ zeptá se a prohlídne si mě. „Já jsem Tygr. Psali jsme si?“

„Ahoj,“ pípnu sotva slyšitelně. Mám sto chutí mu říct, že čeká asi na někoho jiného, a nenápadně se vypařit. Jenže by mi pak psal, proč jsem nedošla a chtěl by schůzku jindy. A tak si ho aspoň poslechnu, Kamila by stejně vyzvíдалa.

Kluk se posadí naproti mně a já mám možnost si ho lépe prohlídnout. Oči má modrozelené, tvář mu zdobí dlouhá bradka. Na

krku má několik tlustých řetězů. Pod bundou se skrývají velké svaly, myslím, že by klidně mohl dělat v nějakém baru vyhazovače. Servírka mi mezitím přinese kávu a on si objedná nealkoholické pivo.

„Asi bychom se měli představit,“ pokračuje, když servírka odejde.
„Já jsem Honza.“

„Katka.“

Stoupne si, aby mi podal ruku. Nakloní se a dá mi pusku na tvář.
„Chtělo by to panáka na seznámení. Co piješ?“

„Zelenou,“ vyleze ze mě. Jsem docela v šoku. Čekala jsem cokoli, ale toto opravdu ne. Podívám se nenápadně ke stolu, kde sedí fešák. Ten by byl lepší, pomyslím si.

„Máš ráda motorky?“

„No, popravdě ani moc ne. Jako prohlídnu si je, ale že bych na nich jezdila, tak to ne.“

„To musíme napravit, já miluju motorky. Jezdím na všechny srazy, akce, otvírání a zavírání silnic. Svezu tě a uvidíš, jak se ti to zalíbí.“

O tom silně pochybuju, pomyslím si. Servírka donese pivo a on nám objedná panáky.

„Ty piješ, když řídíš?“ zeptám se ho.

„Ne, na to jsem zásadovej. Proto jsem si objednal nealko.“

„A ten panák?“

„Objednal jsem si malou zelenou. Takže ještě menší než ty.“

Zrudnu, kdybych ho poslouchala, tak bych věděla, co si objednává.

„Promiň.“

„Neomlouvej se, já tě chápu. Sám jsem proti alkoholu za volantem. Kámoš se mi zabil na motorce. Byl ožralej jak prase. Já mu říkal, ať na tu káru neleze. Dokonce jsem se s ním o motorku přetahoval. Copak si dal říct? Napálil to v zatáčce do stromu, na místě byl mrtvej. Dlouho jsem si vyčítal, že jsem byl málo důraznej, že jsem mu měl vzít klíče nebo něco udělat, aby na tu mašinu nesedal. Jenže minulost už nejde změnit, navíc to bylo jeho rozhodnutí, vím, že blbý, ale stalo se. Udělal jsem v tu chvíli, co jsem mohl, jen to nevyšlo.“

„To mě mrzí.“

„No jo, nedá se nic dělat. On byl děsně tvrdohlavej a vše si dělal podle sebe.“ Rozpovídá se o nějakém srazu, který bude za čtrnáct dní někde u Znojma. Poslouchám ho na půl ucha a už vím, že s ním určitě nikam nepojedu. Toto je první a poslední schůzka. Možná není špatný, ale když tak jediné jako kámoš. Za partnera bych ho nechtěla. Neproběhla tam ta jiskra. Oči mi sklouznou ke stolu, kde seděl onen fešák. Bohužel už tam není, stůl je prázdný. Ten by se mi líbil.

„Jela bys taky?“ vrátí mě do reality Honza.

„Promiň, nejela. Mně se to zrovna nehodí.“

„Ale proč? Bude to bezva akce.“

„To věřím, ale mně se to vážně nehodí.“

Začne mě přemlouvat, vykládat, co mě tam všechno bude čekat, až to nevydržím a vypálím na něj, že mám malé dítě. Moje odpověď ho zaskočí, napije se piva a prohlídne si mě.

„Aha, sorry. To jsem nevěděl.“ Přestane mluvit a dopije pivo na ex. „Promiň, já musím.“ Zvedne se od stolu a vydá se k baru. Něco tam řeší se servírkou. Moc po nich koukat nechci, tak raději zkoumám

nápojový lístek. Když už se dlouho nevrací, zvednu oči, abych se podívala, zda je stále u baru. Za barem stojí akorát servírka, Honza tam není. Rozhlídnu se po kavárně, abych zjistila, že tu jsem skoro sama. Pouze v rohu sedí nějaký muž snědé barvy. Servírka se přibližuje ke mně se sklenicí nějakého sektu.

„To je pro vás.“

Nechápavě se na ni podívám. „Od koho?“

Servírka se otočí k muži, který sedí v rohu. „Od něho.“ Muž si nás všimne a roztáhne rty do širokého, zářivého úsměvu. Úsměv mu oplatím a pozvednu skleničku jeho směrem. „Prosím vás, ten muž, co tu byl se mnou, odešel?“

„Ano, zaplatil a odešel.“

„Aha.“

„Zaplatil i za vás.“

„Dobře, děkuji.“

Tak on odešel a ani se nerozloučil. Napiju se sektu.

„Hello,“ vyruší mě z přemýšlení muž, který mi objednal sekt. Zaskočí mě, a tak mu na pozdrav odpovím pokývnutím hlavy.

„You are beautiful woman.“ Všimne si, že na něj civím, a zopakuje mi to česky: „Jsi krásná žena. Moc česky neumět.“

„Já vám rozuměla, jen jste mě zaskočil,“ vysoukám ze sebe.

„Was it good?“ ukáže na skleničku, kterou stále držím v ruce.

„Yes.“

Rozzáří se a začne na mě mluvit anglicky. Rozvypráví se o Anglii, kde žije. Zde je prý na dovolené, což se divím, že zrovna u nás v Hradišti. Zjistím, že české ženy jsou nejkrásnější. To už jsem teda

někde slyšela, ale nevím, co je na tom pravdy. Když si to myslí, brát mu to nebudu. Navíc to potěší. Bavíme se anglicky, aspoň si jazyk opráším. Sice dělám překladatelku, ale je to něco jiného. Toto mám konverzaci naživo, rozhovor jsem dělala naposled u Cambridge zkoušek a potom sem tam příležitostně v práci. Většinou mám angličtinu v písemné podobě. Chvíli si povídáme, potom se se mnou rozloučí a odejde. Zůstanu sama a zamyslím se nad Honzou. Asi jsem ho zaskočila tím, že mám dítě. Lhát se mi nechtělo, aspoň mám od něj pokoj. Sice mě svojí reakcí zaskočil, tím, jak utekl. Ale zase to nebyl můj typ, tak mám o starost míň.

„Tak co Tygr?“ vítá mě Kamila, sotva mi otevře dveře od bytu.

„Ani mi nemluv,“ hrnu se dovnitř. „Kde je Kubík?“ zeptám se jí, když mě syn nepřijde přivítat.

„S Danem jsou zalezlí v pokoji. Skoro jsem o nich nevěděla. Vždy jsem se šla podívat, zda jsou v pořádku. Občas se z pokoje ozval řev, ale to jen zřídka. Jezdili tam s autama po autodráze.“

Spadne mi kámen ze srdce, když vím, že byl hodný a nesmutnil. Ale už to je velký kluk, a jak má Dana, tak nemá čas a asi ani myšlenky na maminku.

Nakouknu ke klukům do pokoje a Kubík mě hned zaregistruje a vběhne mi do náruče.

„Maminko, už jsi tady!“ vykřikne radostí a začne mi dávat pusinky. „Co ten nový pán?“ prohlídne si mě a čeká, co mu odpovím.

„Nic, zlato, budeme spolu. Nedopadlo to.“

„Hurá!“ začne křičet a běhat dokola. To je nějaké radosti, pomyslím si. S Kubíkem mi je fajn, ale chlap by se taky hodil. Nebyla bych tak sama, pomyslím si a hned se mi vybaví tvář onoho mladého muže z kavárny. Povzdychnu si.

„Co tak skleslá?“ vyzvídá Kamila, jen co si sednu za ní ke stolu.

„Ani nevím, kde začít,“ odpovím jí.

„Co třeba hezky od začátku?“ poradí mi. Nalije mi víno a upřeně se na mě podívá.

„To bude ale na dlouho.“

„Myslím, že máme dost času. Kluci si vystačí bez nás a ty mi to aspoň pěkně povyprávíš.“

„Dobře,“ napiju se vína a spustím. Začnu s trapasem, kdy jsem si Tygra spletla s hezounem. Potom jí vyličím rozhovor s Tygrem. Zakončím to příhodou s Angličanem.

„Teda,“ pronese, když to dovyprávím. „Začátek vypadal tak slibně.“

„To mi povídej,“ odpovím a dopiju nalité víno.

„A byl teda hezkej?“

„Kdo?“ zeptám se nechápavě.

„Ty jsi snad zamilovaná.“

Mlčím, nevím, co jí na to říct.

„Myslela jsem toho fešáka, kterýho jsi oslovila v domnění, že s ním máš schůzku.“

„Jo, tak ten byl hezkej. A moc. Co hezkej, krásnej. No jo, jenže pro mě určitě nedostupnej.“ Povzdychne nahlas a nalije mi další sklenku vína.

„Co s tím uděláme?“

„Co bychom s tím měly dělat? Nechápu.“

„Chtělo by to, ho najít.“

„Jo a poradíš mi jak?“

„Dobrá otázka.“

„Ani nevím, zda není zadanej. Takovej fešák určitě není sám. Na mě nikdo takovej nečeká. Budu ráda, jestli vůbec nějakýho chlapa najdu. Ani ten Honza o mě nestál.“

„Prosím tě, kašli na nějakýho vagabunda.“

Málem se utopím ve sklenici s vínem. Nakonec se mi podaří doušek spolknout a zhluboka se nadechnout. Otřu si slzy. Prý vagabund. Ta tomu nasadila korunu.

„Chceš říct, že když mě nechce ani exot, jako je Honza, že mě bude chtít takovej krasavec, jako byl... ehm... Vidiš, ani nevím, jak se jmenuje. A to ho mám najít?“

„Tak při troše štěstí bys ho najít mohla.“

„Při mým štěstí? To teda nevím, poslední dobou se mi skoro nic nedaří.“ Kdyby poslední dobou. Přijde mi, že od té doby, co nemám Ondru, to jde všechno do kytek. Jediný, co mě drží nad vodou, je Kubík.

„Třeba ho ještě potkáš. Víš, co se říká, ne? Svět je malej.“

„To sice ano, ale netuším, zda se to dá říct i v tomto případě.“

„Musíš v to věřit a uvidíš sama.“

„Tak já to zkusím, budu věřit, že ho ještě někde potkám.“

„Vidíš, takhle se mi líbíš. Plná elánu, optimismu. A já ti to přeju. I toho frajera z kavárny. Ty jo, já jsem tak zvědavá. Chtěla bych ho vidět. Proč jsi ho nevyfotila? Možná by se našel podle fotky.“

„Co-že?“ vykulím na ni oči. „Podle fotky?“

„To neznáš? Na Googlu se dá podle obrázku najít podobný obrázek...“

„Brzdi, slyšela jsi to?“ skočím jí do řeči. „Podobný, to by znamenalo, že bych ho musela vyfotit stejně anebo hodně podobně. Už vidím, jak bude na netu stejná fotka ode mě jako od něj. Navíc si to nedokážu představit, že ho budu potají fotit v kavárně. Taky by si mě mohl všimnout, těch lidí tam moc nebylo. Stačilo mi, jak jsem se ztrapnila. Ještě ho fotit. Copak jsem stalker?“

„Stalker? Tos mě pobavila.“

„No co. Řekni mi, co by sis ty myslela na jeho místě. Nejdřív ho nazvu Tygrem a pak ho potají fotím?“

„Však by tě vidět nemusel.“

„No, a kdyby mě neviděl, tak by to znamenalo co?“

„Nevím.“

„Že jsem ho vyfotila zezadu. A kdyby byla fotka zezadu, stejně bys viděla prd.“

„To bys ho musela vyfotit nějak jinak, nenápadně zepředu...“

„Dost, jo?“ nenechám ji domluvit. „Teď už to stejně nevrátím. A pokud je z Hradiště, tak je možný, že ho ještě někde potkám. Ovšem!“ zvednu ukazováček. „Musí být sám. Jak bude s nějakou holkou, tak se dávám na ústup.“